

felse, at manden har skjult for hende, at han en gang er falden dybt og tilmed har følt sig berettiget til at skjule det, mens han af hende krævede en uplettet fortid og sammen med hende nød denne rene, unge, friske kærlighedslykke, så at hun måtte tro, at han gav en lignende af den, han modtog. De har i »En handske« slået et mægtigt slag mod den store samfundsløgn, vi lever og i særdeleshed har levet i, hvor ialfald middelstandens og de højere klassers unge piger opdrages med et bind for øjnene, opdrages til den tro, at mænd og kvinder går med samme forudsætninger ind i ægteskabet.

De sagde i Deres foredrag i formiddags, at det, samfundet trængte til, var netop de egenskaber undertrykkelsen havde udviklet hos kvinderne: tålmodighed, barmhjertighed o. s. v.

Der er én egenskab til, som dels ligger i kvindens natur og i den omstændighed, at hun er slægtens moder, dels i det tilbagetrukne liv, hun har levet: det er hendes større moralske renhed. Denne er efter min mening hendes allerstørste rigdom, hendes allerbedste skat. Og denne trænger samfundet fremfor alt til, at hun bringer det. Det er i mine øjne hendes største mission! Alf siger, da han skilles fra Svava, og hun giver ham et håb om, at de igen kan blive venner: »når jeg kan få den store tilliden tilbage«, disse ord: »Jo højere kransen hænger, des mere er livet værdt for mig«.

Disse skønne ord skulde de unge kvinder hjælpe hver en ung mand til at gøre til sine, så vilde samfundet snart se anderledes ud.

Der føres i vor tid mangfoldige forhandlinger om forholdet mellem mand og kvinde, ægteskabet o. s. v. Det er ganske udmærket, at dette spørgsmål bliver grundig belyst fra alle sider, og at alle meninger frit får lov at brydes.

De, Bjørnstjerne Bjørnson, har i »En

handske« bragt et vægtigt og dybt indlæg i denne Sag. Men hvad digteren giver samfundet i sine digterværker, det får dobbelt betydning, når levende mennesker fører det frem på scenen.

Det er en skam for den danske nationalscene, at den aldrig har ladet Dem, Bjørnstjerne Bjørnson, gennem dette digterværk fra vor nationalscene bringe Deres mægtige indlæg i dagens strid, at vores store skuespillerinde, fru Hennings, ikke fik lejlighed til at give den stolte højbarne Svava liv, som hun f. eks. har gjort det med Nora i Ibsens »Et dukkehjem«.

— — — Deres digterværk har også bud til nutidens ungdom, og jeg véd, at jeg taler på tusinder af unge kvinders vegne, når jeg bringer den varmeste tak til den store digter, Bjørnstjerne Bjørnson, fordi De har forstået kvindens følelsesliv så godt, at De, gennem »En handske« har bragt den unge ufordærvede kvindes indlæg i den åbne, ærlige forhandling om forholdet mellem mand og kvinde, som det er en lykke, at denne tid har bragt.

Det spørgsmål »En handske« fremfører, er et af nutidens største. Der er mange forskellige meninger om det, og det er godt, at de kommer åbent frem og får lov til at brydes. Karen Bornemanns digter har nylig lagt en kvinde ytringer i munden, som det store flertal af kvinder ikke vil vedkende sig som sine. Den unge, ufordærvede kvinde dukker sig sky og kan ikke selv fremføre sine meninger. Så er det godt, at en mand som Bjørnson har forstået hende, og at han har givet hendes tanker ord.

Måtte disse ord og disse skikkelser blive rigtig levende for tilhørerne, og måtte ungdommen forstå, at det er for den, »En handske« er digtet.

Nykøbing F.

A. Stampe Feddersen.